



ת"ד 5614/12/14 - מדינת ישראל נגד ח'אלד סוילם

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

09 יולי 2020

ת"ד 5614-12-14 מדינת ישראל נ' סוילם

לפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: 1 מדינת ישראל באמצעות עו"ד משה אייל

המאשימה

נגד

ח'אלד סוילם

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, **בהפקרה אחרי פגיעה, אי הודעה למשטרה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות שגרמה חבלה לגוף ונזק לרכוש ונהיגה ללא ביטוח.**

2. על פי כתב האישום, ביום 4.3.14, סמוך לשעה 13:20, נהג הנאשם ברכבו הפרטי, מסוג "פיאט", מ.ר. 4735627, ברחוב דוד פנקס, ממזרח למערב. רוחב נתיבו 3.6 מטר, ורוחב הנתיב הנגדי 3.8 מטר, ובין הנתיבים קו הפרדה מקווקו. שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח לפניו למרחק של 106 מטר. באותה עת עמדו על הכביש, סמוך לקו המקווקו 3 ילדים כבני 10-11, ועל המדרכות, במקביל למקום עמידתם של הילדים, עמדו מספר ילדים כבני 8-10. הנאשם נהג בקלות ראש ובחוסר זהירות, ועל אף שהבחין בילדים העומדים במרכז הכביש, לא האט את מהירות נסיעתו, כמצופה מנהג סביר, לא צפר, ולא עצר את רכבו על מנת לאפשר להם לחצות את הכביש. באותה עת, חצה את הכביש, בריצה, משמאל לימין, כיוון נסיעת הנאשם, חטיב חסן, בן ה-8 (להלן - הולך הרגל). לאחר שחצה מרחק של 5.8 מטר, פגע בו הנאשם עם חזית קדמית של הרכב, והולך הרגל נחבל ברגלו. הנאשם עזב את המקום, ללא שהושיט עזרה לנפגע, ומבלי שהודיע על התאונה למשטרה, על אף שהיה עליו לדעת שהולך הרגל נפגע, או עשוי היה להיפגע. כתוצאה מהתאונה נפגע הולך הרגל חבלה של ממש, נגרמו לו שברים טיביה ופיבולה של שוק רגל ימין, עם עיוות צורה, וכן שפשוף באספקט גבי של כף הרגל. הולך הרגל אושפז בבית החולים בנהריה. ביום 4.3.14 בוצע שחזור וקיבוע באמצעות סד גבס אחורי מעל הברך. הוא שוחרר ביום 17.3.14 עם איסור דריכה על רגל ימין, וגבס למשך חודשיים. הנאשם נהג אותה עת ללא תעודת ביטוח תקפה.

3. בדיון, שנערך ביום 28.6.20, התייצבה עו"ד חשפר מיכאלה, ממחלקת איכות הייצוג בסנגוריה הציבורית, וציינה שהנאשם אינו משתף פעולה ולא ניתן לייצגו. הנאשם ציין בדיון שישתף פעולה עם הסנגוריה הציבורית. נוכח אי התייצבות סנגורו של הנאשם לדיון, נדחה הדיון למועד נוסף. בהחלטתי ציינתי שאין מקום לשחרר את הסנגוריה מייצוג הנאשם בתיק, בפרט נוכח העובדה שהנאשם הצהיר שהוא מעוניין בייצוג.

המאשימה עתרה למקם את הנאשם ברף הבינוני של מתחם הענישה, כך שהעונש שיגזר עליו יכלול מאסר, שנע בין 8 חודשים ל-30 חודשים, מאסר על תנאי משמעותי, פסילה בפועל, שבין 5-8 שנים, פסילה על תנאי, ופיצוי. צוין שהנאשם



פגע במעשיו בחובה להגן על ציבור הולכי הרגל, ובחובה המוסרית לעמוד על תוצאות מעשיו, להגיש עזרה ולהזעיק עזרה. להולך הרגל נגרמו חבלות חמורות, שברים ברגל, אולם מעשי הנאשם יכלו אף לגרום לתוצאה חמורה יותר, ואף קטלנית. צוין שאמנם כתב האישום מבטא אשם תורם של הולך הרגל שחצה את הכביש, שלא במעבר חציה, עם זאת, חובת הזהירות שמוטלת על הנהג בכביש גבוהה עשרות מונים מזו המוטלת על הולך הרגל. בית המשפט הופנה לתסקיר מבחן, שלפיו הנאשם נטל אחריות פורמלית בלבד, תוך השלכת אחריות על הולך הרגל, שהתפרץ לכביש בכוונה לפגוע בנהג, ערבי מוסלמי. צוין שהנאשם נעדר עבר פלילי, אך לחובתו 26 הרשעות קודמות.

בערעור שהוגש, מטעם הסנגוריה הציבורית, על דחיית בקשתה לשחרור מייצוג (ע"פ 3562-07-20), הורה בית המשפט המחוזי על הגשת טיעונים בכתב מטעמה, לעניין הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע הנאשם, ושחררה מהמשך ייצוג. בית המשפט צוין שהוצע לנאשם להסדיר ייצוג על ידי עורך דין פרטי ולהבדק על ידי רופא פסיכיאטר, שיחוה דעה בעניינו. צוין שמן הראוי שמצבו הנפשי של הנאשם יבדק. הדיון שנקבע לפני מותב זה נותר על כנו.

בטיעונים שהוגשו מטעם ההגנה צוין שמתחם עונש המאסר מתחיל במספר חודשים, שניתן לרצותם בעבודות שירות, ובפסילה, המתחילה מ-20 חודשי פסילה בפועל. בית המשפט הופנה לפסיקה תומכת.

דין והכרעה

4. העבירה המיוחסת לנאשם היא הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961, הכוללת בתוכה יסוד של מודעות.

עבירת הפקרה אחרי פגיעה היא מן החמורות שבעבירות התעבורה שכן אין מדובר רק באי ציות לחוקי התנועה, אלא בעבירה מוסרית של הפקרת אדם שנפגע לגורלו.

לפי פסיקת בית המשפט העליון תכליתה של עבירת ההפקרה היא להגן על שלושה ערכים חברתיים: הראשון והעיקרי הוא מתן עזרה רפואית לנפגעי תאונות דרכים; השני הוא מניעת הימלטותם של אשמים; השלישי הקלת פעולתם של גורמי אכיפת החוק (ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3626/01 "ויצמן נ' מ.י", צוין כב' השופט חשין:

"מעשהו זה של הנהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומר הדין".

5. בע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל (22.10.14), פסקה כ"ז, קבע כב' השופט א' רובינשטיין לעניין הערכים המוגנים בעבירת הפקרה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא 'החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו' (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של



עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2006)).

מדיניות הענישה בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה

6. בע"פ 1825/14 סרחאן נ' מדינת ישראל (7.7.14), הורשע המערער, במסגרת הסדר טיעון, בהפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה, תוך שהוסכם שלמערער אין אחריות בגרימת התאונה ואין הסכמה לגבי העונש. המערער פגע בילדה כבת 3, שהלכה בשולי הכביש, הבחין בה שרועה על הכביש ונסע מהמקום. שירות המבחן המליץ שלא להטיל על המערער עונש מאסר בפועל אלא מאסר קצר בעבודות שירות, לאחר שהמערער קיבל אחריות מלאה והביע חרטה. **נקבע מתחם עונש הולם בבית המשפט המחוזי בנוגע לרכיב המאסר בטווח שבין 6-36 חודשי מאסר בפועל.** על המערער נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, פסילה לתקופה של 3 שנים, ופסילה על תנאי, לתקופה של 3 שנים. בית המשפט אף ציין שראוי לקבוע רף ענישה מחמיר יותר לעבירה נוכח היותה מכת מדינה. עונשו של המערער נקבע ברף הנמוך של המתחם, נוכח הקביעה שלא היה אחראי לגרימת התאונה, הודאתו, חרטתו, גילו הצעיר, הפגיעה שצפויה לו ולמשפחתו בעקבות מאסרו, ועברו הנקי.

7. בעפ 5890/10 בן אזולאי נ' מדינת ישראל (25.1.11) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בהפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה. המערער פגע ברוכב קטנוע, הרוכב הועף לכביש ונחבל קשות. המערער ושני חבריו, שנסעו עמו, יצאו מהרכב, הבחינו בנפגע אך לא הושיטו לו עזרה ולא דיווחו על התאונה לכוחות ההצלה. המערער וחבריו נמלטו מהמקום, כשהנפגע נותר חבול. למערער עבר פלילי מכביד ועבר תעבורתי וביצע את העבירה בעת שביצע עבודות שירות בגין גזר דין אחר. בית המשפט אימץ הסדר טיעון ובין שיקוליו מנה את הודאת המערער, התייצבותו, מיוזמתו, במשטרה, החרטה והצער שהביע בפני הנפגע ומעצר הבית הממושך בו שהה, 8 חודשים. כן צוין שהוסכם בין הצדדים שהנפגע היה בהכרה, המערער עזב את המקום רק לאחר שהוזעקה עזרה ובזירה נכחו אנשים נוספים. למערער לא יוחסה אחריות לגרימת התאונה. על המערער הושטו 10 חודשי מאסר, במצטבר ל-3 מתוך 4 חודשי עבודות שירות שהושטו עליו בתיק אחר, שהומרו למאסר בבית סוהר, כשהחודש הנותר ירוצה בחופף לעונש בתיק זה, ובסך הכל 13 חודשי מאסר, 10 חודשי מאסר על תנאי, 4 שנות פסילה, 6 חודשי פסילה על תנאי, ל-3 שנים, ופיצוי לנפגע בסך 6,000 ₪. הערעור שהופנה בעיקר כלפי עונשי המאסר והפסילה נדחה.

8. בעפ"ג (ב"ש) 9414-03-15 כליפה נ' מדינת ישראל, מיום 8.6.15, נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לפי הודייתו בעבירות של נהיגה ברשלנות וגרימת תאונה בה נחבל אדם, אי מתן זכות קדימה בצומת והפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה. הנאשם נכנס לצומת ללא מתן זכות קדימה, פגע ברכב, שסטה ונפל לתעלה, וכתוצאה מכך נחבלו נוסעי הרכב באופן קל, והנאשם עזב את מקום התאונה. לטענתו איבד עשתונות כיוון שילדיו ישבו עימו ברכב. לנאשם עבר פלילי מכביד ו-46 עבירות תעבורה קודמות. תסקיר שירות המבחן המליץ על ענישה שיקומית. בית המשפט גזר 8 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 2,000 ₪, פסילה למשך 24 חודשים ופסילה מותנית של 12 חודשים



למשך שנתיים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי ענישה מקלה כפי שהמליץ שירות המבחן חורגת באופן מהותי ממתחם הענישה ההולמת, וכי העונש שקבל הנאשם הינו מקל ונמצא בתחתית מתחם הענישה. בית המשפט ציין שבית משפט קמא קבע **מתחם ענישה שבין 6 ל-30 חודשי מאסר**.

9. בע"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל, מיום 17.7.14, המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה, ונהיגה ללא פוליסה בת תוקף, לאחר שנסע באופנוע ופגע בהולכת רגל שחצתה את הכביש. המערער לא הורשע באחריות לתאונה. צוין שניסה לברוח אך לא הצליח להימלט מהמקום כיון שנתפס על ידי עוברי אורח. בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת העבירה ואת הצורך בענישה מרתיעה לשם מיגור תופעת ההפקרה וקבע כי מדיניות הענישה צריכה להיות מחמירה ולקבל ביטוי בעונשי מאסר ממושכים, למעט מקרים חריגים המצדיקים עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם הענישה נע בין 8 ל-30 חודשי מאסר בפועל**. לקולה נשקלו גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו האישיות, החרטה שהביע, השינוי שחל בתפקודו לאחרונה, סיועו לקהילה ומעצר הבית שהיה נתון בו. בית המשפט השית על הנאשם עונש בתחתית המתחם של 8 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי ופסילה למשך 5 שנים. בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש תוך שהוא מדגיש כי אינו מחמיר. עם זאת הדגיש כי מאסרים ממושכים יש להשית במקרים בהם נלוותה לעבירת ההפקרה עבירות חמורות נוספות או פגיעה קשה בתאונה, נהיגה רשלנית או ללא רישיון נהיגה וכדומה.

10. מהפסיקה עולה שבמקרים דומים מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר ל-3 שנות מאסר. יצוין שקיימים מקרים חריגים בהם השית בית המשפט מאסר בעבודות שירות, אולם המקרה שלפני אינו נכנס לקטגוריה זו. רכיב הפסילה נע בין 24 חודשים ל-6 שנים וברף העליון אף יותר.

העונש בתוך מתחם הענישה נקבע, בין היתר, בהתחשב בנסיבות התאונה ובמידת אשמו של הנאשם לתאונה, בעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם, בהתמשכות ההליכים, בלקיחת האחריות של הנאשם, האם מצוי הנאשם בתהליך של שיקום, בחומרת החבלה שנגרמה, ולעיתים התייחס בית המשפט לאופן בו הותיר הנאשם את הנפגע מאחוריו, והאם זה היה נתון בסכנה ולבד.

אשר לפסיקה שהגישה ההגנה

בת"פ 33634-09-11 מדינת ישראל נ' סוב (7.3.12), שם הוטלו על הנאשם, בין היתר, עונשים של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ו-20 חודשי פסילה, לנאשם עבר תעבורתי מקל, הנפגע קם בכוחות עצמו מיד לאחר התאונה, הנפגע ובני משפחתו הם שכניו של הנאשם ומצויים ביחסים טובים עמו ואבי הנפגע העיד לטובת הנאשם.

מקרה זה אינו דומה לענייננו. עברו התעבורתי של הנאשם, בענייננו, מכביד, ותוצאות התאונה שונות.

בע"פ 4362-03-13 ברשט נ' מדינת ישראל (7.11.16) - בית המשפט המחוזי אימץ את גזר הדין בו הושתו על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ופסילה בת 72 חודשים. בית משפט קמא ציין שיש לשקול לקולא כי מדובר בעבירה משנת 2009 בגינה הועמד לדין הנאשם אך בשנת 2011. גזר הדין ניתן ביום 16.1.13. שירות המבחן לא בא בהמלצה נוכח כפירת הנאשם ואי הפנמת הכרעת הדין, ובהעדר חרטה, אולם ציין רקע משפחתי לא פשוט, הנוגע לעברו של הנאשם, מצבו המשפחתי בכל הקשור למשפחתו הגרעינית כילד, ובכל הנוגע למצבו כבעל משפחה.



לנאשם וותק נהיגה משנת 1993 ולחובתו 46 הרשעות קודמות, רובן ככולן ברירת משפט, ובמהלך 10 השנים האחרונות לא הייתה לחובתו הרשעה מסוג העמדה לדין. ערעור על גזר הדין נדחה.

יצוין שמקרה זה גם הוא אינו דומה לענייננו, הנאשם צבר לחובתו הרשעות בעשור האחרון, הופנה לבדיקה פסיכיאטרית ולא התייצב אליה, והתמשכות ההליכים בענייננו, נובעת מהתנהלותו, ויש לזקוף זאת לחובתו.

בת"ד 4160-01-11 מדינת ישראל נ' מוחמד סואעד (8.4.13) - מתסקיר שירות המבחן עלה שהנאשם, צעיר, שעובד באורח תקין ופועל לשקם את עצמו, ללא התנהגות בעייתית בתחומי חיייו השונים. הבין את חומרת התנהגותו, מתפקד באורח מאוזן ולא זקוק לטיפול, והומלץ על של"צ. ב"כ הנאשם ציין שהנאשם נעדר עבר תעבורתי ופלילי והודה במייד. בפסק הדין צוינו הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, הבעת חרטה וצער, ונסיבות אישיות כמפורט בתסקיר.

מקרה זה אינו דומה לענייננו, שכן הנאשם שם בעל עבר נקי, הביע חרטה ובהר באפיק שיקומי.

יתירה מכך, יודגש שמתסקיר המבחן בעניינו של הנאשם שלפני עלה שהנאשם לא נמצא מתאים לעבודות של"צ עקב קושי ניכר בוויסות דחפים, תוקפנות ונטייתו לחשדנות רבה בגורמי הממסד, לצד התרשמות שירות המבחן מחוסר בהירות ביחס למצבו הנפשי-פסיכיאטרי. הנאשם הופנה על ידי בית המשפט לבדיקה פסיכיאטרית, ומשזמן בחר שלא להתייצב אליה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

11. בענייננו, הורשע הנאשם בעבירות חמורות של הפקרה אחרי פגיעה, אי הודעה למשטרה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות שגרמה חבלה לגוף ונזק לרכוש ונהיגה ללא ביטוח. בית המשפט העליון עמד על הענישה המרתיעה והמחמירה שיש לנקוט כלפי מי שמיוחסת לו עבירה של הפקרה אחרי פגיעה.

בהכרעת הדין קבעתי שהנאשם הבחין בקבוצת ילדים על הכביש, ולא האט את מהירות נסיעתו, עד כדי עצירה, כמצופה מנהג סביר, וכתוצאה מכך פגע בילד בן 8, שהתפרץ לכביש, בריצה. לאחר הפגיעה, הנאשם נטש את זירת הארוע, ולא דיווח למשטרה על הארוע, באופן מידי. כתוצאה מהתאונה נחבל הילד ברגלו הימנית. על נהג שמבחין בילדים בכביש, כמצוין בהכרעת הדין, מוטלת חובת זהירות מוגברת וגם אם קיימת רשלנות מצד הולך רגל, הרי שזו אינה משחררת את הנהג מאחריות. בהכרעת הדין אף צוין שדברים אלה נכונים ביתר שאת, לגבי הנאשם, נהג מונית במקצועו, שעובד שעות רבות מדי יום בכביש, ומצופה ממנו הקפדה יתרה בנהיגתו.

אשר לטענות הנאשם בדבר נטישת הזירה עקב "לחץ", או עקב חששו מאנשים שהתאספו במקום, צינתי בהכרעת הדין שבהלה אינה יכולה לפטור את הנאשם ממילוי חובותיו וגם אם דימה הנאשם, באופן סובייקטיבי, שיותקף, הרי יכול היה להתרחק מעט מהזירה, ולהזעיק עזרה, אולם הנאשם לא עשה כן. זאת ועוד, בהכרעת הדין קבעתי שגרסת הנאשם לא הייתה עקבית ומהימנה, והנאשם ניסה להרחיק עצמו מהאישומים תוך שחזר בו בעדותו מפרטים שמסר בהודעתו, ותוך שציין פרטים חדשים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה



12. הנאשם נהג משנת 1992, ולחובתו 29 הרשעות קודמות. האחרונה, מיום 8.7.19, בגין נהיגה במהירות מופרזת. נוסף על כך הרשעות בגין אי ציות לתמרור (שנת 2019), סטיה מנתיב נסיעה תוך הפרעה לתנועה (משנת 2018), אי ציות לאור אדום (משנת 2016), עצירה המפריעה לתנועה (משנת 2016), עצירת רכב במקום המיועד לנכה ופניה ימינה שלא בקשת חדה (משנת 2014), קיפוח זכות השימוש בדרך (משנת 2014 ומשנת 2011), ועוד מגוון עבירות.

13. לחובת הנאשם יש לזקוף את התנהלותו בתיק. כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 21.12.14, ומאז חלפו למעלה מחמש וחצי שנים. להתנהלותו של הנאשם חלק לא מבוטל בהמשכות ההליכים. בתחילה כפר הנאשם במיוחס לו, לפני כב' השופט א' קאופמן, והתיק נקבע לשמיעת ראיות. לאחר מכן הציגו הצדדים הסדר טיעון שכלל הודאה מטעם הנאשם והרשעה בכתב אישום מתוקן, אולם בדיון, מיום 31.10.17, עתרה הסנגורית לחזרה מהודאה, בצינה שהוחלפו מספר סנגורים בתיק, וכעולה מהתסקיר הנאשם כופר בביצוע העבירות. בהחלטתי, בתום הדיון, הופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית.

ביום 26.12.17, עתרה הסנגוריה הציבורית לשחררה מייצוג, בצינה שיחסי הנאשם וסנגוריו עלו על שרטון, פעם אחר פעם, והנאשם אינו משתף פעולה עמם. הבקשה נדחתה, בין היתר, נוכח השלב בו מצוי התיק.

בהמשך הוגשה, מטעם ההגנה, בקשה לחזרה מהודאה, הצדדים הסכימו על ביטול הכרעת הדין והתיק נקבע לשמיעת ראיות. המאשימה ציינה, בתחילת דיון ההוכחות, שנכח ביטול ההסדר, כתב האישום המקורי יושב על כנו.

לאחר שמיעת הראיות בתיק הורשע הנאשם והתיק נקבע לטיעונים לעונש, אולם הנאשם לא התייצב לדיון בעניינו והתיק נדחה. ביום 27.2.20 נשלח הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, נוכח טענות הסנגור שהנאשם סובל מבעיות רפואיות שאינן מאפשרות לו לעמוד לדיון וקיים חשש ממשי שאינו כשיר לכך. ביום 30.4.20 ניתנה הודעה מטעם לשכת הפסיכיאטר המחוזי שהנאשם לא הופיע לבדיקה אליה זומן. בית המשפט העביר הודעה זו לתגובת ההגנה, אולם לא הוגשה כל תגובה מטעמה, במועד שנקבע לכך, והתיק נקבע לטיעונים לעונש. בהודעה שהועברה, מטעם ב"כ הנאשם, ביום 19.5.20, צוין שהזימון לבדיקה הועבר לנאשם, והנאשם, מטעמו, לא התייצב. ביום 9.6.20 נערך דיון נוסף, בו לא הופיע הנאשם, והסנגור ציין שנסיבותיו הרבים ליצירת קשר עם הנאשם עלו בתוהו. התיק נדחה לטיעונים לעונש ליום 28.6.20.

ביום 23.6.20, הוגשה בקשה מטעם הסנגוריה הציבורית, לשחררה מייצוגו של הנאשם, נוכח איומים ממשיים מצד הנאשם על חיי הסנגור. בקשתה נדחתה ובערעור על החלטתי הורה בית המשפט המחוזי על שחרורה, תוך הגשת טיעונים בכתב מטעמה.

14. בתסקיר המבחן, מיום 14.5.17, צוין שהנאשם, בן 44, מתגורר בבית אחיו, בג'דידה-מכר, עובד יומיים בשבוע כנהג מונית שכיר. מקבל אחריות פורמלית בלבד לביצוע העבירות, ונוטה להשליך אחריות לקרות העבירות על הנפגע. ציין שנסע ממקום הארוע עקב חשש שיכו אותו, ולאחר מכן יצר קשר עם חברו שליווה אותנו לתחנת המשטרה. ציין אף שהילד קפץ בכוונה לכביש עקב היות הנאשם ערבי. ציין קושי בנטילת אחריות מלאה ובוגרת. ציין שאם ישלל רישונו, מקור פרנסתו היחיד, יפגע בעצמו נוכח פגיעה בחייו ובחיי אחרות, בה מטפל. צוין שלא נמצא מתאים לעבודות של"צ עקב קושי ניכר בוויסות דחפים, תוקפנות ונטייתו לחשדנות רבה בגורמי הממסד, לצד התרשמות שירות המבחן מחוסר



בהירות ביחס למצבו הנפשי-פסיכיאטרי. שירות המבחן ציין שאין בידם מענים טיפוליים או שקומיים לנאשם, והומלץ להורות על בדיקתו על ידי הפסיכיאטר המחוזי, לצורך אבחון.

15. לחומרא יש להתחשב בכך שלאחר התאונה הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, וכעולה אף מהתסקיר קיים אצלו קושי בנטילת אחריות מלאה, ונטייה להשליך את האחריות על הנפגע.

16. לקולא התחשבתי בכך שלנאשם לא יוחסה עבירה של חבלה של ממש. ומאז הגשת כתב האישום, בשנת 2014, חלפו למעלה מחמש וחצי שנים. כך גם מצאתי להתחשב במצבו הבריאותי והנפשי, כעולה מתסקיר המבחן, ומדברי סנגורו. יצוין שחרף העובדה שבית המשפט הפנה את הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, הנאשם לא התייצב לפגישה אליה זומן.

17. לסיכום, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות שלפני - מחד גיסא, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, ונסיבות ביצוען, ועברו התעבורתי של הנאשם, המצביעים על מידה גבוהה של מסוכנות שנשקפת ממנו, ומאידך גיסא, נסיבותיו האישיות המיוחדות, מצבו הבריאותי, חלוף הזמן, והעובדה שלא הורשע בגרימת חבלה של ממש - אני בדעה שהענישה ההולמת מקרה זה היא השתת מאסר, בן 10 חודשים, מאחורי סורג ובריח. לצידה תוטל פסילה בת 4 שנים, שתרחיק הנאשם מהכביש לתקופה ארוכה ותרתיעו מלשוב ולבצע עבירה דומה. לצד אלה יש להשית ענישה צופה פני עתיד, מאסר מותנה, פסילה על תנאי, והתחייבות.

18. **על כן, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:**

1. 10 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון, במייד.

2. 12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה, או של נהיגה בזמן פסילה או עבירה של הפקרה אחרי פגיעה.

3. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 48 חודשים, במצטבר לכל פסילה אחרת.

מניין הפסילה ייחל מתום מאסרו.

4. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 12 חודשים, וזאת על תנאי



למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה.

5. אנימורהלנאשםלחתוםעלהתחייבותכספיתעל סך 2,500 ש"ח להימנעמלבצעעבירהבה הורשע, שנתייםמיום שחרורו ממאסר.

הנאשמיחתוםעלהתחייבותבתוךעשרהימים, ואםלאיעשהכךייאסרלמשךעשרהימים.

הנאשמיפנהלמזכירותבשעותהקבלה, לשםקבלתשובריתשלום.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020, במעמד הנוכחים